

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๑/๒๕๕๗

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับ กระบวนการตราร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.

ประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับ กระบวนการตราร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างและเหตุผลโดยสรุปของทุกฝ่าย ปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว ตามพฤติการณ์แห่งคดีไม่อาจถือได้ว่าองค์กรรัฐสภามีปัญหาหรือข้อโต้แย้งกับ องค์กรอื่นใดตามรัฐธรรมนูญ เป็นเพียงก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ขึ้นทูลเกล้าฯ เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธยได้ตรวจพบข้อความบางส่วนในร่างดังกล่าวมีความ ขัดแย้งกันเอง กรณีมิใช่กระบวนการตรากฎหมายผิดขั้นตอนหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด และมีใช้ กรณีเกิดปัญหาขัดแย้งระหว่างสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภา ดังนั้นจึงไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์ที่ศาล รัฐธรรมนูญจะรับคำร้องของประธานรัฐสภาไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ปัญหา ตามคำร้องเป็นเพียงการหารือของประธานรัฐสภาต่อศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้น แต่เมื่อเสียงส่วนใหญ่ ของศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัย ผู้วินิจฉัย จึงเห็นว่า เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของบ้านเมืองมิให้การบังคับใช้กฎหมายเกิดความล่าช้าและอาจเกี่ยวเนื่อง ถึงสถาบันพระมหากษัตริย์เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว จึงเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้น กล่าวคือ เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าวุฒิสภาได้แก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้และสภาผู้แทนราษฎร เห็นชอบด้วยกับการแก้ไขเพิ่มเติม กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) ที่นายกรัฐมนตรี จะต้องนำร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นทูลเกล้าฯ เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธยต่อไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ แต่เนื่องจากเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวยังมีข้อความที่ขัดแย้งกัน และไม่ตรงกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงของรัฐสภาเพราะความพลั้งเผลอ จึงไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะนำ ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นทูลเกล้าฯ เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย ทั้งๆ ที่ทราบดีว่ายังมีข้อผิดพลาดอยู่

แต่เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นมิได้มีบทบัญญัติใดในรัฐธรรมนูญบัญญัติว่าจะต้องแก้ไขหรือดำเนินการอย่างไร จึงจำเป็นต้องวินิจฉัยเพื่อแก้ปัญหาในกรณีนี้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ โดยถือว่าตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เป็นที่ยอมรับกันตลอดมาว่ารัฐสภาหรือฝ่ายนิติบัญญัติเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการออกกฎหมายเพื่อใช้บังคับแก่ประชาชนทั้งประเทศ รวมทั้งการแก้ไขกฎหมายและการยกเลิกกฎหมาย ดังนั้นจึงชอบที่รัฐสภานำร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวกลับมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเสียก่อนได้ โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ ดังกล่าวข้างต้น และเห็นว่ากรณีที่นายกรัฐมนตรีจะต้องนำร่างพระราชบัญญัติที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบด้วยแล้วขึ้นทูลเกล้าฯ เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๕ (๓) ประกอบมาตรา ๕๓ จะต้องเป็นกรณีที่ร่างพระราชบัญญัตินั้นได้ผ่านความเห็นชอบและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของทั้งสองสภาโดยไม่มีปัญหาหรือข้อผิดพลาดใดๆ แล้วเท่านั้น จึงจะอยู่ในบังคับของบทบัญญัติดังกล่าว

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยว่า รัฐสภาอาศัยอำนาจตามความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มีอำนาจนำร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. กลับมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วให้นายกรัฐมนตรีนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๓ ต่อไปได้

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ